

44) Angaaende den til Berigtigelse af Byttesager fra sidste Krig opførte Sum har Ministeriet meddeelt Følgende: „Paa Budgettet for 1ste Qvartal 1850 var optaget en Sum af 60,000 Rd. til disse Sagers Afgjørelse; men da det viste sig, at Bytteberegningerne ikke lode sig tilendebringe paa lovsformelig Maade inden det Tidsrum's Udløb, i hvilket denne Bevilling var disponibel for Ministeriet, blev Beløbet, som ikke forbrugt, foreløbigt igjen afleveret til Statskassen ved Liquidationen for Finantsaaret 1850—51. Forskjellige Aarsager have siden foranlediget Ministeriet til at udsætte Begjæringen om igjen at erholde det hertil fornødne Beløb disponibelt; men Afgjørelsen bør dog nu ikke længer udsættes, saameget mindre som en Deel af Byttebeløbet er af de Vedkommende i sin Tid skænket til Fordeel for Invaliderne fra Krigen, og disse saaledes have et retfærdigt Krav paa, at denne Gave kommer dem tilgode, hvorpaa ogsaa gjentagne Gange er andraget. Med Hensyn dernæst til Realiteten af denne Sag skal man bemærke, at Spørgsmaalet ene dreier sig om Bytte fra Krigsaaret 1849. I Aarene 1848 og 1850 bleve vel ogsaa enbeelt Gjenstande tagne fra Fjenden; men da den active Kamp, i hvilken Bytte gjordes, i disse Aar kun førtes mod Insurgenter, antog Ministeriet, at den bestaaende Bytte Lovgivning ikke derpaa kunde finde Anvendelse. I 1849 derimod førtes Kampen mod en tydsk Rigsarmee, idet Insurgenterne, om de end tilsyneladende opererede som en særegen Afdeling, dog vare saaledes indlemmede i og udgjorde en integrerende Deel af denne Armee, at en Distinction imellem det i Kamp mod Insurgenterne og mod udenrigs Fjende tagne Bytte hverken med Grund lod sig etablere eller practisk gennemføre. Ministeriet var derfor ligesaa lidt som den active Armee i Tvivl om, at casus legis var tilstede for det Bytte, der i dette Krigs-aar erobrede, og tog saaledes ikke i Betænkning at tilstige Armeen lovbestemt Andeel i Byttet. Ved Anvendelsen af den gjældende Bytte Lovgivning, Anordningen af 10de Marts 1813, paa de foreliggende Tilfælde, viste det sig imidlertid snart, at denne Lovgivnings Forskrifter, naar dens Hensigt med at indrømme

Armeen Andeel i Byttet skulde opnaaes, kun passede paa en Deel af Byttet, nemlig paa det ved Udsaldet fra Fredericia den 6te Juli Erobrede, men ikke paa det Dørrige, der toges i flere mindre Affairer og af mindre, hver for sig opererende, fra Armeecorpsset detacherede Afdelinger. I disse Tilfælde at anvende Anordningens Hovedgrundsaetning, efter hvilken det gjorte Bytte skal fordeles paa hele Armeen, vilde nemlig medføre, at de virkeligt Byttegjørende ikke mindre end de enkelte af Armeens øvrige Medlemmer ikkun vilde erholde en Ubestydighed. De med Armeecorpsset besangaaende førte, allerede før Udsaldet fra Fredericia tilendebragte Forhandlinger ledede derfor til Vedtagelsen af den med de stedfindende Forhold overensstemmende Basis for Fordelingen, at nemlig det i hver af disse mindre Affairer for sig gjorte Bytte skulde tilfalde de virkeligt Byttegjørende alene, en Fordelingsmaade, for hvilken den ældre Bytteanordning af 1810 frembød en Analogi. I Hensind hertil have de i sin Tid nedsatte Byttecommissioner ved Kjendelser tilkjendt Armeecorpsset og de paa gjældende mindre Afdelinger Andeel i det gjorte Bytte, og Fordelingen vil derefter kunne finde Sted, saasnart den fornødne Pengebevilling haves. Med Hensyn til dennes Størrelse skal man forøvrigt til det foran Bemærkede sige, at det paa nærværende Conto nu budgetterede Beløb, efter de siden den forrige Bevilling erhvervede Ophjævninger, ansees tilstrækkeligt, men at der forøvrigt i sin Tid er under den fra Ministeriet ved Liquidationen for Finantsaaret 1850—51 afleverede Beholdning, indgaaet i Statskassen et Beløb af 13,015 Rd. 47 s for bortsolgte Byttegjenstande, saa at den virkelige Udgift for Statskassen for de erobrede Gjenstande, der ved Lovgivningen ere forbeholdte Kongen, imod Udbetaling af en vis Deel af Taxationsbyrdbien, kun er circa 43,000 Rd., samt at Udredelsen af dette Beløb for en Deel er bleven tillige en Humanitets-sag, forsaavidt det af de Bytteberettigede er skænket til Fordeel for deres invalide Kammerater.

Udvalget maa ansee det for rigtigst, at denne Sag ordnes ved særlig Lov, og foreslaaer derfor, at den forlangte Sum ikke betilgives i den foreliggende Finantsklov.